

EDITURA PARALELA 45

A V A N P O S T

Proza

Redactare: Mugur Butuza
Corectură: Ramona Rossall
Tehnoredactare: Adriana Vlădescu
Design copertă: Laurențiu Midvichi
Ilustrația copertei: Maria Cristina Rusu, *Metamorfoză* (2022)
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RUSU, LUMINIȚA

Viața prin lentile groase : roman / Luminița Rusu. -
Pitești : Paralela 45, 2023
ISBN 978-973-47-3901-1

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2023

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

LUMINIȚA RUSU

viața prin
lentile groase

roman

Editura Paralela 45

HOLUL SPITALULUI E ZUGRĂVIT ÎN ALB DE ZĂPADĂ. Pentru Mioara culorile nu pot fi simplu alb sau galben, există alb de omăt sau alb ca laptele, cum galbenul poate fi pai sau soare arzător, albastrul poate fi de cer senin sau înnorat, iar verdele poate avea nuanțe deschise de frunze de arțar sau închise, ca de brad sau de molid. Orice culoare are o multitudine de tonuri, trebuie doar să știi să le vezi sau să le deosebești. Unii se nasc cu simțul culorilor, în timp ce pentru alții există doar un singur alb și un singur fel de galben.

— Numărul șaptesprezece poate intra la doamna director... Numărul șaptesprezece, vă rog, cine are numărul șaptesprezece?

Vocea recepționerei suna spart, lovind pereții albi-omăt. Parcă era pe un peron de gară, când se anunță trenul următor. Mioara desfăcu absentă bonul mototolit pe care i-l scuiparse dimineată aparatul de la intrarea în spital. Un unu bosumflat, urmat de cifra șapte.

— Eu sunt, eu sunt numărul șaptesprezece! sări Mioara ca un arc de pe scaunul verde de plastic unde stătea de dimineată.

— Vă rog, intrați, doamnă, mai sunt și alții la rând. Doar nu credeți că doamna director stă toată ziua în cabinet!

Deschise timid ușa vopsită în alb lucios, un alb de porțelan veșted, ca setul de ceai din vitrina bunicii. Pășii ușor în cabinet și închise ușa fără zgomot, să nu tulbure concentrarea doamnei director. Se opri în fața biroului din lemn masiv, admirând bucelele roșcate ce se revărsau din creștet pe umerii în halat alb. Femeia scria ceva la calculator, încet și cu mare grijă, atentă să nu își strice manichiura impecabilă. Avea unghii ovale, vopsite mov-pal cu dungulițe aurii. Excepție făcea unghia degetului inelar, lăsată să respire sub un lac transparent, cu irizații de culoarea mierii. Citise și Mioara într-o revistă pentru femei, pe care o luase dimineață de la singurul chioșc de ziare deschis în gară la ora aceea, un articol despre noile tendințe în materie de vopsit unghii. Indiferent ce culoare alegi, e șic să lași unghia inelarului natur sau să o vopsești cu o culoare mai deschisă, să faci contrast și să pună în evidență nuanța celorlalte. Mioara aruncă o privire unghiilor ei boante, tăiate scurt și lăcuite în grabă ieri cu oja bej, singura pe care o avea în dulăpiorul cu cosmetice. Zâmbi gândindu-se la dulăpiorul ei de cosmetice... un sertar din bibliotecă în care înghesuisese de-a valma peria de păr, două rujuri probabil expirate, un dermatograf, pachețelul de șervețele umede pentru demachiat, uscate de vreo câteva luni, dar încă utilizabile dacă le umezea cu apă minerală, și câteva sticluțe cu parfum. Nu folosea prea des rujul sau oja, doar când avea de mers la un eveniment. Singurul ei răsfăț cosmetic era parfumul. În fiecare dimineață se îmbrăca în grabă, de obicei cu primele haine ce-i apăreau înainte când deschidea dulapul, trecea rapid cu peria prin părul tuns scurt, să nu necesite aranjamente sofisticate, și apoi urma momentul ei de relaxare: alegerea parfumului. Avea două variante fresh pentru zilele obișnuite, o sticluță cu esență de trandafir pentru zilele romantice, un parfum vanilat și cald pentru răceala iernii și favoritul ei cu nuanțe de liliac și iasomie. Liliacul era aliatul ei

în zilele când melancolia îi dădea târcoale, iar iasomia o ducea de fiecare dată înapoi în adolescență, în nopțile de vară când fugea la colțul casei să fumeze pe ascuns, pitită după tufa plină de floricele galbene.

— Pofțiți, vă rog, cu ce vă pot ajuta?

Doi ochi albaștri, umbriți de gene atent rimelate, se mutaseră de la ecranul calculatorului, cercetând fața veștedă a Mioarei. Doamna director Emilia Grănescu e o femeie cu o vârstă greu de precizat, undeva între patruzeci și cincizeci de ani. Ridurile ei fine sunt discret mascate cu fond de ten luminos, rujul violet, în ton cu lacul de unghii, dă un aer proaspăt gurii ce începuse să-și lase colțurile, iar pleoapele încărcate cu fard auriu întregesc imaginea de femeie trecută de prima tinerețe, dar încă frumoasă și îngrijită.

— Mioara, tu ești?

Brusc, Mioara simți nevoia să fugă, să deschidă ușa alb-portelan și să o ia la goană fără să mai privească în urmă.

— Eu sunt, Emilia, chiar eu.

Simțea nevoia să-și confirme și ei însăși că e ea, parcă ar fi scos buletinul din poșetă să se convingă și pe sine că ea e, nu altcineva. Ea, Mioara Postolache, căsătorită Frișan. Fostă elevă eminentă în liceu, șefă de promoție în Facultatea de Medicină, doctor în științe medicale la doar treizeci de ani.

— Vino să te îmbrățișez! Doamne... de când nu te-am văzut!

Emilia se undui grațios spre o Mioară încremenită și o îmbrățișă strâns. Depuse pe obrajii ofiliți câte un sărut cald, lăsând în urma lor două dungii movulii de ruj.

— Stai jos, te rog! Să-mi trag și eu scaunul mai aproape, după patruzeci de ani trebuie să avem grijă de picioarele noastre, varicele și reumatismul stau la pândă. Spune-mi ce-ai mai făcut, nu te-am

văzut de cel puțin zece ani. Ultima dată ne-am întâlnit pe hol, la Pediatrie III, aveai ceva probleme cu fetița. O fată ai, nu?

— O fată și doi băieți. Fetița e cea mai mică, e la liceu în clasa a XII-a. Băieții sunt amândoi studenți la Informatică. Vlad e în anul II și Mihnea e bobocel, în primul an.

Surâse involuntar... întotdeauna se lumina când vorbea de copiii ei.

— Și tu, Emilia? Ai copii?

— Doar un băiat de paisprezece ani. M-am căsătorit târziu, aveam treizeci și cinci de ani, cred că mama și bunica se consolaseră deja cu ideea că rămân fată bătrână. Mă știi doar, cariera pe primul loc. Pe fostul meu soț l-am întâlnit la un congres de cardiologie, avea patruzeci de ani și era deja profesor universitar. Aveai ce discuta cu el, era un bărbat șarmant. Adică este încă, din câte știu n-a murit. Mă rog, modelul intelectual rasat, cu idealuri mărețe și discurs elevat. M-am îndrăgostit până peste cap, în două luni eram căsătorită, iar după un an a apărut și Darius. Apoi m-a înșelat cu o asistentă de la Urgențe. De fapt mă înșela de când eram însărcinată, eu am aflat ultima bineînțeles. Știa toată lumea, cred că eram cea mai bârfită încornorată în comunitatea medicală a marelui nostru oraș. Oricum, am divorțat imediat ce-am aflat. Copilul stătea deja la mama, ea m-a ajutat când a trebuit să mă întorc la serviciu. Destul despre mine, mai bine ne vedem la o cafea într-o zi cu soare și povestim pe îndelete. Spune-mi de ce ai venit azi la cabinet, ce problemă ai și cum te pot eu ajuta?

Ce bine se simțise ascultând-o pe Emilia, parcă ar fi fugit amândouă din cabinet pe o terasă, la o cafea, două prietene din studenție care s-au văzut întâmplător pe stradă.

— Am cancer, Emilia, carcinom renal, stadiul trei, cu metastaze într-un singur ganglion. L-am descoperit întâmplător, la o

ecografie abdominală. E mare tumoarea, trebuie scos rinichiul drept, probabil și tot lanțul ganglionar. Știi foarte bine că tratamentul de bază e chirurgical și am venit să-mi recomanzi la cine să merg. Cred că am multe variante foarte bune, mai cunosc în oraș câțiva chirurghi buni, dar am trei copii și vreau să-mi văd și nepoții. Nu sunt pregătită să plec, Emilia, nu vreau un medic bun, îl vreau pe cel mai bun!

Ridurile fine de pe fruntea doamnei director se adânciră între ochi, tăind două văi scurte între sprâncenele atent pensate. Se depărta de Mioara, îndreptându-se spre scaunul negru de piele de la birou. Odată așezată pe scaunul modern, de pe fața ei dispăru orice urmă de zâmbet, în locul expresiei cordiale instalându-se o mască rece și profesionistă.

— Mi-e greu să-ți spun care e cel mai bun, știi foarte bine că în medicină nu există superlativul absolut. Și-apoi, chiar și cel mai bun doctor poate avea o zi proastă. Profesional, strict profesional, cel mai bine cotate e doctorul Văleanu. Relativ tânăr, pasionat de ce face... un munte de gheață altfel, nu o să-ți arate pic de compasiune și nu trebuie să aștepți de la el să te bată pe umăr sau să-și îndulcească tonul când trebuie să-ți dea o veste proastă. Iar tu ai nevoie de compasiune, întotdeauna ai avut nevoie de cineva care să fie lângă tine, măcar cu vorba dacă nu altfel. Niciodată n-am înțeles nevoia asta a ta aproape patologică de afecțiune, sunt sigură că dacă n-ar exista slăbiciunea asta a ta, acum ai fi cel puțin conferențiar, nu medic de familie într-o comună pierdută printre munți.

— Și nevastă de primar, nu uita, te rog, esențialul! zâmbi șters Mioara, rupând șuvoiul pătimăș de vorbe ce amenința să strice expresia profesională a doamnei director.

— Și nevastă de primar! surâse slab și Emilia. Niciodată nu te-am înțeles, ani de zile m-am întreat... Destul, nu-i locul și nici

momentul. Refuz să cred că nu ți-ai pus și tu astfel de întrebări, dar asta povestim altundeva, nu aici, când mi-e holul plin de pacienți. Nu înțeleg de ce nu m-ai sunat să ne vedem altundeva, de ce ți-ai luat bilet ca orice bolnav când puteai să-mi dai un telefon.

Mioara își aranjă fusta lungă și gri, netezind niște cute imaginare deasupra genunchilor.

— Nu mai am numărul tău de telefon. L-am rătăcit, nu știu... Și apoi nu te-am văzut de aproape zece ani, nu știam dacă mai ești Emilia sau ai devenit doar „doamna director“.

Un surâs cald sparse masca profesionistă în bucați, lăsând fața Emiliei curată și cu ridurile netezite.

— Pofțim o carte de vizită, e cam impersonală, dar practică. Ai numărul de telefon de la cabinet și mobilul meu personal. Recomandarea mea pentru tine e doctorul Vișovan. E un basarabean care operează la noi în clinică de vreo cinci ani, chirurg excelent și om cald, bun de pus pe tăieturile pe care o să ți le facă, să te vindeci mai repede. Lasă-mă să vorbesc eu cu el mai întâi, sună-mă... ce zi e azi?

— Marți.

— Bine, sună-mă vineri și aranjează-ți treburile în comuna aceea pierdută, să poți lipsi măcar trei săptămâni. Știi și tu cât durează recuperarea, poate scapi într-o săptămână din spital, dar tot mai ai nevoie de câteva zile să-ți revii complet. Oricum, la neoplasm, concediul medical e de un an, va fi nevoie să ți se găsească un înlocuitor la cabinet.

Emilia se ridică de pe scaun și o conduse pe Mioara spre ușa albă ca laptele. O îmbrățișă scurt și, înainte de a-i deschide, șopti discret, să audă doar urechea stângă a Mioarei.

— Pentru tine voi fi mereu Emilia, indiferent ce funcție aș avea. Va fi bine, o să vezi că totul va fi bine! Când totul se va termina, vin

să beau o cafea la tine acasă, n-am mai fost de la nunta voastră în satul acela pierdut de lume...

— Uscăței îi spune.

— În Uscăței, Mioara, vin să bem o cafea în Uscăței!

Mioara se strecură pe ușa devenită iarăși alb-porțelan, în urma ei intrând grăbită o doamnă corpulentă, mirosind tare a lavandă și înarmată cu un superb buchet de trandafiri galbeni. Numărul optsprezece probabil... Își încheie jacheta bej, expirând adânc aerul ca să poată aduce și ultima cataramă peste un nasture întins la maxim, amenințând să cadă oricând de la uzură și presiune. Străbătu hotărâtă coridorul impersonal și ieși în curtea veche, pavată cu piatră cubică încă din vremea studenției lor. Își prindeau tocurele subțiri între pietrele acelea, dacă nu erau atente. De câte ori n-au alunecat iarna pe netezimea pietrelor înghețate, dar la tocure n-a renunțat niciuna. „Atunci“, gândi Mioara, privind în jos la pantofii ei comozi cu talpă plată. Ieși în stradă și o porni grăbită spre stația de tramvai; trebuia să prindă trenul de la ora cincisprezece spre Uscăței.